

Sommerfuglen

Sommerfuglen ville ha seg en kjæreste; naturligvis ville han ha seg en søt liten en av blomstene. Han så på dem; hver satt så stille og besindig på sin stilk, som en jomfru skal sitte når hun ikke er forlovet. Men her var så mange å velge mellom, det ble besværlig, det gadd ikke sommerfuglen være med på, og så fløy han til prestekraven. Henne kaller de franske Margrethe, de vet at hun kan spå, og det gjør hun idet kjærestefolk plukker blad for blad av henne, og ved hvert blad gjør de et spørsmål om kjæresten: "Av hjerte? - Med smerte? - Elsker meget? - Bitte litt? - Ikke det aller minste?" eller noe sånt. Enhver spør på sitt språk. Sommerfuglen kom også for å spørre; han nippet ikke bladene av, men kysset på hvert ett, i den mening at man kommer lengst med det gode.

"Søte Margrethe prestekrave!" sa han, "De er den klokeste kone av alle blomstene! De forstår å spå! Si meg, får jeg den eller den? Og hvem får jeg? Når jeg vet det, kan jeg fly rett bort og fri!"

Men Margrethe svarte slett ikke. Hun kunne ikke like at han kalte henne kone, for hun var jo jomfru, og da er man ikke kone. Han spurte annen gang og han spurte tredje gang, og da han ikke fikk et eneste ord av henne, så gadd han ikke spørre mer, men fløy uten videre på frieri.

Det var tidlig på våren; der var fullt opp av snøklokker og krokus. "De er meget nette!" sa sommerfuglen, "nydelige små konfirmanter, men noe ferske!" Han, som alle unge mannfolk, så etter eldre piker. Derpå fløy han til anemonene; de var litt for beske; fiolene litt for svermeriske; tulipanene for prangende; pinseliljene for borgerlige; lindeblomstene for små og de hadde så stor familie. Epleblomstene var jo riktignok som roser å se på, men de stod i dag og falt av i morgen, som vinden blåste, det ble et for kort ekteskap, syntes han. Erteblomsten var den som mest behaget, den var rød og hvit, den var skjær og fin, hørte til de huslige piker som ser godt ut og dog duger for kjøkkenet. Han var like ved å fri til henne, men i det samme så han tett ved, hang en ertebelg med vissen blomst på spissen. "Hvem er det?" spurte han. "Det er min søster," sa ertebelg.

"Nå, således kommer De til å se ut senere!" Det skremte sommerfuglen, og så fløy han.

Kaprifoliene hang over gjerdet; der var fullt opp av de frøknene, lange i ansiktet og gule i skinnet. Den slags holdt han ikke av. Ja, men hva holdt han av? Spør ham!

Våren gikk, sommeren gikk, og så var det høst; like nær var han. Og blomstene kom i de deiligste klær, men hva kunne det hjelpe, her var ikke det friske, duftende ungdomssinn. Duft trenger nettopp hjertet med alderen, og duft er der nå ikke mye av hos georginer og stökkroser. Så søkte sommerfuglen ned til krusemynten.

"Den har nå slett ingen blomst, men den er hel blomst, dufter fra rot til topp, har blomsterduft i hvert et blad. Henne tar jeg!"

Og så fridde han endelig.

Men krusemynten stod stiv og stille, og til sist sa den: "Vennskap, men heller ikke mer! Jeg er gammel og De er gammel! Vi kunne meget godt leve for hverandre, men gifte oss - nei! La oss bare ikke gjøre oss til narr i vår høye alder!"

Og så fikk sommerfuglen slett ingen. Han hadde søkt for lenge, og det skal man ikke. Sommerfuglen ble peppersvenn, som man kaller det.

Sent var det på høsten, med regn og rusk. Vinden blåste kaldt nedover ryggen på de gamle piletrær så at det knaket i dem. Det var ikke godt å fly ute i sommerklær, da ville man få føle kjærligheten, som man sier. Men sommerfuglen fløy heller ikke ute, han var tilfeldigvis kommet innendørs hvor det var ild i kakkelovnen, ja, riktig sommervarmt. Han kunne leve; men "leve er ikke nok!" sa han. "Solskinn, frihet og en liten blomst må man ha!" Og han fløy mot ruten, ble sett, beundret og satt på nål i raritetskassen, mer kunne man ikke gjøre for ham.

"Nå sitter jeg også på stilk liksom blomstene!" sa sommerfuglen. "Ganske behagelig er det dog ikke! Det er nok som å være gift, man sitter fast!" Og så trøstet han seg med det.

"Det er en dårlig trøst!" sa potteblomstene i stuen.

"Men potteblomster kan man ikke tro på," mente sommerfuglen, "de omgås for meget med mennesker!"

Ordforklaringer

besindig – rolig, sindig

nett – nydelig, velpleid

peppersvenn – gammel ungar

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et eventyr av Hans Christian Andersen (1805-1875). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Sommerfuglen

Norsk oversettelse: Ragnar Arntzen

Kilde: <http://www.fag.hiof.no/lu/fou/HCA/eventyr.html>

Brukt med tillatelse.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustrasjoner: Lorenz Frølich (1820-1908) (Offentlig eiendom - public domain)

Kilde: [H. C. Andersens Eventyr og Historier. Femte Bind, 1894 \(archive.org\)](http://archive.org)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.